

היה מביא פרק שני סוטה

יח.

עין משפט
גר מצוה

(א) גיטין כ: (ב) וי' נמן
העיר נמש ובלע העיר למט
כמן סמו ומן העיר נבית
(ג) ויולד למיט. פרוץ פרוץ סב
(ד) ויפדו נמן דמלר ליפין
כל לחון דכתיב הכה מן חר
למן ימיה תמלא חסום
יבמות נח דיה שומרת
ותמי' קדושין ט: דיה לחון.
(ה) שטעה שיש עמה אלה
ט: מהרש"ל (ו) גירסת
רש"י ואלו דוקא (ז) ולא
למרינן דשמה אמי' שתיקרי
כילה תמלא שמה עולה או
ליפלא תמלא שמה דמריה
ט: מהרש"ל (ח) זיל תמלא
(ט) זיל למוכר. (י) גיטין
גזינן.

תורה אור השלם
1. או איש אשר העביר
אשרו רוח קאדא וקאדא את
אישו ותמנעו את
האשה לפני ה' ונעשה לה
הכזון את כל התורה
הזאת: במדבר ה' ל

הגהות הב"ח
(א) וי' דיה משביעי
וסי' שבויה של אלה:

הגהות מהר"ב
רש"י דיה של נטמאת
וסי' שטעה שאין עמה.
מלת שאין מתקן וי' שיש
פליג רש"י:

מוסף רש"י
על מה היא אומרת
אמן. אמן. מרי זמני
לנטות כל ימי יבמותי וזו.
אמן על האלה. ייך
נטולת וגו'. אמן על
השבעה. טעיה משביעי
הטוב ואומר משביעי עלן
שלא נטמאת. דכתיב
והביעיה אחיה (קדושין
112)

על שני דפין. כדפין של ספר מורה העשירין עמודים: **כסב אום אחת ומתקף**. על המים ומור וכמז אוח שלאחריה ומתקף עד שהשלים את כולה פסול דכתיב את כל המורה עד שהתה כולה כאחד: **לשמה**. כספר לעצמו דכתיב ועשה לה לשמה: **מתיקס נמי**. ככוס לשמה לעצמה שהיא ניכר המתיקס שהיא כדך שהמניקות שומין: **שיש עמה אלה**. דכתיב בחדל מנייהו כשנבעת האלה. ולקמיה מפרש היכי דמי: **משביעי עליך**. בשם ומזכיר שם: **שלא נטמאת**. שאת אומר אמת שלא נטמאת היינו שבעה א' שאין עמה אלה: **שלא נטמאת יבואו בידך**. המים לנבות כגון כו' והיינו אלה: **אמר רבא אלה לפוריה קיימא כו'**. שבעה ואלה יש כאן ושניין על האשה וקרא כתיב ששבעת האלה שהשבעה של אלה: **משביעי עליך**. דליכא השמא (א) שבעת האלה שמשביעי את האלה שחמול: **שבעה יכא**. על האשה וקרא כתיב והביעיה על האשה: **משביעי עליך** **שלא נטמאת ואם נטמאת יבואו בידך**. משביעי עליך שהיא אמת מה שממדת כפטיני שלא נטמאת ואם נטמאת יבואו בידך המים דקיימא שבעה אלה של נטמאת ואלה שחמול: **מתני' אמן על האלה** וכו'. לך הוצרכה לכפול: **ארוסה ונשואה**. על ידי נגלוג שבעה הוא מנגלוג עליה ונות של אירוסין אע"פ שלא היו בני קניין. ומכאן נגלוג שבעה מן המורה: שומרת

פסולה מימיני כתנה על שני דפין והניח בשני סופין פסולה הא כסף אחד כשירה ראויה לשני סופין קא אמר אלמא דשני דפין דקאמר שמואל נחמתיק זה מזה קאמר שאין מעורין להכי מפרש נמי הכה שני דפין מעורין ופירש ר"י הא דלמחר נמי כפ' רלאוהו ב"ד (ר"ה דף כו.) אפי' לרבינ דלמרי קין פרה פסול כיון דלית בה גילדי כשניט ושלש שופרות דמי ואע"ג דמחברי הסם נמי דרכו להסיף בכל שנה גלג אחד והכי הוא כמציאו משופר אחר ומדבקו לזה כדמתין דינק שברי שופרות פסול מפני שמתחילתו לא היתה כרייתן צבת אחת ויכר המוספת ולא המפני חיבורו ודומה כאלו גט שכתב על כ' דפין ומפרין יחד דפסול ודלמא דוקא כשכתב חצי מגילת סוטה על דף זה וחצי על דף אחר אמרינן דחשיב שני פסרים וה"ה אם כתב לה שתי מגילות ומתקן לתוך כוס אחד וכן גבי גט אם נתן לה שני גיטין אע"ג דכל חד מהם שלם הוא וספר אחד בפני עצמו פסולין ולא מיגרשא כמרייהו משום שנים או שלש פסרים כדלמרינן כפ' שור שנגה (כ"ק דף מ.) כופר אחד אמר רחמנא ולא שנים או שלשה כופרין ובפרק גולג הגזול (סוכה דף לה.) ליקנוט תרתי מלת פרי אחד אמר רחמנא ולא שנים או שלשה פירות ואין להקשות מאי שנא משנתן שופר בתוך שופר אם קול פנימי שמע יא' ולא חשיב ליה כשני שופרות דהתם בשמיעה תליא מילתא והוא לא שמע אלא קול הפנימי: **חזון וחלקן** מהו י' ש בריה או אין בריה. האי לא דמי לברייה דמדלג מן הצבור פלוגתא דר' אליעזר ב"י ורבנן כשור שנגה (כ"ק דף נא:) דהתם לא הוכר חלקו של אחד מהן לעולם אבל הכה הוכר הכתב ונתעבר וכן כרייה משני לוגין שאני עמד להפריש דמיימי כפ' מנוכה (סס דף טט:) נמי לא הוכר המעשר מעולם וכן לטולתו כריית דמיימי כפ' כל

הגט (גיטין דף כה.) אבל דמי לברייה דמיימי ככלל מערבין (עירובין דף לו.) שמי נשים שלקחו קנייהן בעירוב או שנתנו דמי קנייהן לכהן איהו שירצה יקריב וכו' או שירצה יקריב ועולה אע"ג דהוכרו מתחילה דמי כל אחת לא אמרי' זו מתכפרת במה שנתק מדמי כתיבתה או שמי קניין את אחת יקריב כולו לעולה ושל כתיבתה לחטאת א"כ איפכא ודלמרי' כרייה ואע"ג דדמי ליה התם כשהטנו מיעו חוניה דקא מיימי לה שאחר כריית אלמא דליכא לאיפלוגי בין כרייה שהוכרה מתחילה לשאר כריית וכן כפ' הוצילו לו (יומא דף נה.) דמיימי ממני' ר' יהודה אומר לא היו מציאין שופרות לפני חובה מפני שהמורה ומסיק משום מערבות דמי חטאת שמתה בעליה וקא פריך ונגרור ד' וזו ושדי במיא והנך לישתרו ר' יהודה לית ליה כרייה מנגל' ומיימי היא דהלוקח מן מצינ' הכותים ומסיק מדמני' כרייה דלס' כה חסם למזרח אע"ג דליכא היכרא מעיקרא לברייה דלרבעה וזו' דהוכר מעיקרא א"כ רבא מאי קא מבעיה ליה דלא פשט מהני ומהא נמי דמתן כפ' בתרא דמס' מעילה (דף כא:) פירוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס או שאמר פירוטה בכיס זה הקדש כיון שהוציא הראשונה מעל כדרי ריש' ותכ"א עד שיוציא את כל הכיס אלמא לר"ע אית ליה כרייה כי האי גוונא דלמחר כפרוטה ראשונה הוכרר הדבר שפרוטה ראשונה שעלתה כדרי היא היתה של הקדש שנפלה מיהא לא איתבדרי לן התם כמאי פליגי ומהא נמי ליכא למפיק דמיימי ככריות פרק הלוקח בהמה (דף כג:) סאה תרומה עמאה שנפלה לק' חולין ר"א אומר תירום וחירקב שאני אומר היא סאה שעלתה היא סאה שנפלה ה"ג וימא שהמחך של לאה יגיע ללאה דהתם מקילינן כדברנן דמדלוריימא מד גמרי בטול ויצי"א הקשה כפ' הוצילו לו (יומא דף נה:) אהא ונגרור ד' וזו דתינא כחוספתא דמעילה (פ"א) גזיר שהפריש מעות ואמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי ונתעברו הרי לוקח בהן ג' בהמות בין ממקום אחד בין משלשה מקומות ומכלל דמי חטאת וכו' ודוקא כפי האי גוונא שרי אבל ליקח שלש המעות וליקח בהן בהמה לחטאת וימא הוכרר הדבר דלאו הוו דמי חטאת לא אמרי' מיהו מכלל הני הוה מצי רבא למיפשט ועוד מימיה אי אית לן למימר כרייה כי האי גוונא אס' כן כל התעורבות שבעולם יחזור ויחלק משום כרייה ועוד אמאי לא פשט ליה מפרק קמח' דרש' השנה (דף יג:) דקיימא לן דיש בינה לשמן ויין מנאל' דלין כרייה כדבר' לה ובפרק התעורבות (נחמ"ד דף ט.) מיימי ליה פלוגתא דרבי אליעזר ורבנן צלוותים של חטאת שנפל' למתוך מים וכו' ונגרש דהכא קא מבעיה ליה מי אמרינן לא קפיד קרא אלא אמתיקא מן המגילה שחאה נכרת המים שלה אבל לתוך כוס אחד איכא למימר כל מה שמימי' מים דלאו דידה לאו מחיקה נכרת היא חזר וחלקן הרי מים של כל אחת ניכרין מי אמרינן כרייה וכו' הרי הוכררו מימיה או דילמא אין כרייה כלומר כרייה מים בשעת מחיקה בעינן אבל על מערבות דיו של כתב המגילה לא קפדינן שהרי בשעת מחיקה בטל הכתב ולא תלי מילתא אלא כמתיקא לתוך מים המזכירין לנכרה וקא מבעיה ליה אי מיה לא בדקי לה משום דלא נמתיקא כהלכתה אי משום דטוהיה היא: **בעי' רבא** השקה בבסי' כהו. ליכא למיפשט מהא דלמחר רבא כפרק ערבי פסחים (פסחים דף קטו:) כרכן כסי' חף ק"י מנה לא יא' אלמא אין דרך אריליה כן דהתם מפסיק הסידי כן המנה וכן בית הבליעה אבל הכה דלא מפסיק קא מבעיה ליה: **על מה** היא אושרת אמן אמן. כפרק שלישי דמסכת שבעות (דף טו:) כל העונה האדם כאלו מוציא שבעה מפיו ובפרק שבעת העדות (סס דף לו.) אמן יש בו שבעה יש בו האמנת דברים: **אמן** שלא אטמא. ירושלמי לא שיהי ר"מ אומר המים נודקין אותה מעכשיו אלא המים פקודים בה לכשתמלא המים נודקין אותה למפרע: שומרת

סד א מ"י פ"י מהל' סוטה ה"ל"ח:
כזה ב מ"י שם ה"ל"ג:
ג (מ"י) שם פ"ג ה"ל' ח
ופ"ד ה"ל' א':
ד (מ"י) שם פ"ג ה"ל"ח
ופ"ד ה"ל' א':
הו ה' ו' מ"י שם פ"ד
ה"ל' א':
ז ח מ"י שם ה"ל"ח:

תוספות שאנין

על שני דפין פ"י כדפין של ספר תורה שקויין קולנייש בלע"ז. פסולה ומיימי שאין מוכרין יחד אבל אם הן מוכרין יחד דפין שפ"י קרי ליה ספר אחד. השקה בבסי' שהיא חלולה כדרך שהתעוררות שוחין בנכסעלי' קבוס ליה. יש ספרים דגמסי בבסי' או בשופרות מהו כעין קליעה ששוינן נכבוס כסין סל"ה ולא דומה לשפוסת: **מתני'** אמן שלא שתייה ארוסה ונשואה על ידי נגלוג שבעה הוא מנגלוג עליה ונות של אירוסין ואע"ג דלא היה בו קניין ומכאן ספקי' ונגלוג שבעה מן התורה. ומאן דמפיק ליה התם (ז) מילתא אתרימי ספקי' נגלוג שבעה כאמן מאיש ולא אמן מאיש אחר: ולא כאמר שתגשר ותשרי לאמר ואחר כך יחודרה ה"ג ואפי' לר' מאיר דאמר מהנה על העריות ונטמאת כתיבשה דאניה נאסרה עליו לחזור לו אלא איכ' נשאת על ידי קידושין דכי כתיב על יוכל בעלה הראשון אשר שלחה וגו' לאחר קידושין ונישואין כתיב כדכתיב והלכה וריתה לאיש אחר ושואה האיש האחרון ליה. ואית דגמסי לר' מאיר שתתגרש ותנשא לאחר ול"ג דכיון דאין האיש נעקר מעל דלוקה כסוס לאו דלא יוכל ואין קידושין תופסין בה אין המים בודקין את אשתו. אבל קשה הכא משום כיון שהיא נגרשה לא נאסרה כונות על בעלה אם יחודרה. ותמה דפי' דמגילה וזו' חן קאמר גבי אשתו וכאשר אברתי כתיב אבא כן אברתי ספק דעד עכשיו באינה ועכשיו ברצון ואמאי לא נרשה מרובי כדאיתא הכא. וי"ל כסוס רגט צריך עירוי והיה ירא מרובי' מן יודע הדבר לאחשושה וס"ה לא נרשה וכן פ"י כפי' דמגילה.

(א) חז"ל י"ל ואלו שפוסות
מתה קאמר אלה דימה
(שפוסות).
(ג) ד"ל בימות דף ט' דמיימי
בשקלא דלחוסה מתה
ומתה לחוסה ולא נפלה
פ"ס. ועי' תמסי קדושין ס'
כ"ג ד"ה ר"ה